

CUPRINS

TOM SAWYER ÎN STRĂINĂTATE	3
Capitolul I	
Tom caută noi aventuri	5
Capitolul II	
Ascensiunea cu balonul	18
Capitolul III	
Tom ne învață geografie	27
Capitolul IV	
Furtuna	37
Capitolul V	
Pământ!	43
Capitolul VI	
Întâlnim o caravană	53
Capitolul VII	
Tom vorbește despre purice	60
Capitolul VIII	
Lacul care dispare	69
Capitolul IX	
Tom ține un discurs despre deșert	81
Capitolul X	
Dealul Comorilor	89
Capitolul XI	
Furtuna de nisip	98
Capitolul XII	
Jim, pe spinarea Sfinxului	111
Capitolul XIII	
După pipa lui Tom	123

TOM SAWYER DETECTIV	133
Capitolul I	
O invitație pentru Tom și Huck.....	135
Capitolul II	
Jake Dunlap	141
Capitolul III	
Furtul diamantelor	147
Capitolul IV	
Jake îi păcălește pe cei doi	154
Capitolul V	
Crima din pădure	159
Capitolul VI	
Încercăm să luăm diamantele	163
Capitolul VII	
Straja de noapte	170
Capitolul VIII	
De vorbă cu strigoiul	175
Capitolul IX	
În căutarea lui Jake Dunlap	181
Capitolul X	
Unchiul Silas este arestat	188
Capitolul XI	
Tom Sawyer îi dă în vileag pe vinovați	192
Cronologia vieții și a operei	215
Repere istorico-literare	219

Capitolul VIII LACUL CARE DISPARE

Am mâncat mai devreme în dimineața aia și am început să ne uităm în jos, către deșert. Vremea era tare plăcută, deși nu ne găseam prea sus. După apusul soarelui, trebuia să coborâm jos de tot, fiindcă în deșert, noaptea, se face foarte frig. Astfel că, până se făcea întuneric deplin, ajungeam doar la o mică distanță de nisip.

Ne uitam cum luneca umbra balonului peste pământ și, din când în când, priveam și în zare, ca să vedem dacă se mișcă totuși ceva. Apoi iar priveam umbra mișcătoare a balonului. Deodată, am văzut, chiar sub noi, o mulțime de oameni și de cămile zăcând împrăștiați în toate direcțiile, tăcuți de parcă dormeau.

Curioși, am oprit balonul chiar deasupra lor. Abia atunci am văzut că erau morți! Am simțit cum ne trec fiori de groază. Tăceam mîlc ori vorbeam în șoaptă, așa cum fac oamenii la o înmormântare. Am mai coborât puțin, încet, apoi ne-am oprit. Eu și cu Tom am coborât pe pământ, printre ei. Erau acolo bărbați,

femei și copii... Soarele îi uscaseră, le întunecaseră și le încrețiseră pielea, încât arătau ca mumiile din pozele pe care le văzusem în cărți. Totuși, erau oameni adevărați, doar că păreau cufundați în somn...

Unii dintre oameni și câteva animale erau, în parte, acoperiți cu nisip, dar cei mai mulți nu, fiindcă nisipul era foarte fin acolo, iar sub acesta se găsea pietriș și pământ tare. Hainele putreziseră și, când apucați o zdreanță, se rupea de îndată, ca o pânză de păianjen. Tom credea că zăceau acolo de mulți ani.

Unii oameni aveau puști ruginite lângă ei, alții săbii și pistoale lungi, împodobite cu ornamente de argint. Toate cămilele erau încărcate cu bagaje, iar acestea din urmă crăpaseră ori putreziseră și li se împrăștiase conținutul pe jos. Ne-am gândit că armele nu le mai erau de folos morților, așa că am luat o sabie și câteva pistoale. Am luat și o cutiuță, pentru că era foarte frumos lucrată și avea incrustații de argint, măiestrit făcute. Apoi am vrut să-i îngropăm pe oameni, dar nu aveam cum să o facem; dacă i-am fi acoperit cu nisip, vântul l-ar fi îndepărtat de pe trupurile lor.

Ne-am urcat în balon și am plecat de-acolo. Curând, acea pată neagră de pe nisip nu se mai vedea și bieții oameni nu se mai zăreau. Ne-am tot gândit și am tot încercat să ghicim cum se întâmplase de se găseau în locul respectiv și ce pățiseră, dar n-am putut afla. Mai întâi, am crezut că se rătăciseră și au mers la întâmplare până când au rămas fără apă și mâncare, apoi au pierit. Dar Tom ne atrase atenția că nici

animalele sălbatice, nici păsările de pradă nu se atinseseră de ei. Așa că, până la urmă, am lăsat-o baltă și am hotărât că era mai bine să nu ne mai batem capul degeaba, fiindcă ne întristam în zadar.

Apoi am deschis cutia și înăuntru am găsit pietre prețioase și bijuterii, destul de multe, și câteva mici voaluri, la fel cu cele pe care le purtau femeile moarte, având pe margini niște monede de aur foarte ciudate, cum nu mai văzuserăm. Ne-am întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să ne întoarcem, să-i găsim și să lăsăm cutia. Dar Tom a cugetat o clipă și a zis că nu, fiindcă ținutul era plin de tâlhari și era posibil ca aceștia să vină și să fure bijuteriile, iar vina ar fi fost a noastră, căci noi am fi pus prada în calea lor. Așa că am plecat mai departe. Eu însă aș fi vrut să fi luat toate bogățiile, ca să nu lăsăm vreo tentație în urma noastră.

Petrecuserăm două ore în căldura aceea sufocantă și, când am urcat în nacelă, eram cumplit de însetați. Am mers direct la butoiul cu apă, dar apa se stricase și se amărâse. Pe deasupra, mai era și prea fierbinte ca s-o bei, așa că n-am putut să ne potolim setea. Era apă din fluviul Mississippi – cea mai bună din lume – și am încercat să scoatem noroiul de pe fundul vasului, ca să vedem dacă asta ne ajută la ceva, dar în zadar.

Ei, bine, niciodată nu ne mai fusese atât de sete, până să ne uităm la oamenii aceia rătăciți. Acum însă, de îndată ce am priceput că nu mai aveam ce bea, eram de treizeci de ori mai însetați decât cu un sfert

de minut în urmă. Curând, ne doream să ținem gurile deschise și să găfâim ca niște câini.

Tom ne-a zis să ne uităm cu atenție în jur și să căutăm o oază, fiindcă altfel aveam să pierim și nimeni nu avea să știe ce pățiserăm. Așa că ne-am uitat. Am tot privit prin ocehan, până când ne-au obosit brațele și nu le mai puteam ține ridicate. Două, trei ore ne-am uitat întruna, dar nu vedeam decât nisip, nisip și iar nisip. Mai vedeam și aerul fierbinte tremurând deasupra deșertului. Vai de mine, nimeni nu știe ce-i aia suferință câtă vreme nu e însetat rău de tot și nu are niciun pic de apă în jur. În cele din urmă, n-am mai suportat să mă uit la platourile acelea încinse. Am renunțat să mai caut și m-am culcat pe un cufăr.

Deodată, Tom a scos un strigăt: Oaza! Am sărit ca ars și am privit într-acolo. Un lac întins, strălucitor, cu palmieri legănându-se încet deasupra lui, oglindindu-se în apa limpede! Niciodată n-am văzut ceva mai frumos. Lacul se găsea încă departe de noi, dar asta nu conta. Am pornit la drum cu o sută de mile pe oră și am calculat că vom ajunge lângă lac în șapte minute. Dar, oricât de repede am fi mers, apa rămânea la aceeași distanță de noi. Nu ne apropiam deloc de ea, după câte mi se părea. Da, dom'le, lacul rămânea la fel de departe și strălucea ca în vis. Nu puteam să ne apropiem cu niciun chip. În cele din urmă, a dispărut la fel de brusc precum apăruse.

Tom s-a holbat și a zis:

- Băieți, a fost un miraj!

A zis asta de parcă se bucura. N-am înțeles ce motiv ar fi avut să se bucure. Așa că am spus:

- Poate. Nu-mi pasă ce nume are, ci vreau să știu ce s-a întâmplat cu el?

Jim tremura tot. Era așa de speriat că nu putea vorbi. Ar fi vrut să întrebe același lucru, dacă ar fi putut să o facă. Tom zise:

- Ce s-a întâmplat cu el? Doar vezi și singur că a dispărut.

- Da, însă unde s-a dus?

Tom s-a uitat la mine de sus și a întrebat:

- Ei, bine, Huck Finn, unde ai vrea să se ducă? Nu știi ce-i ăla un miraj?

- Nu. Ce e?

- Nimic altceva decât imaginație. Asta e, nimic altceva.

M-am cam supărat auzindu-l vorbind astfel și am zis:

- De ce vorbești așa, Tom Sawyer? N-am văzut eu lacul?

- Da, crezi că l-ai văzut.

- Nu cred, ci l-am văzut.

- Îți spun eu că nu l-ai văzut, fiindcă nu era acolo unde crezi tu că l-ai văzut.

Jim era așa de uimit de cuvintele lui, că s-a amestecat în vorbă și a zis, supărat și mâhnit:

- Domnu' Tom, te rog, nu spune așa lucruri în așa vremuri grele ca astea. Nu salvezi doar pe tine, salvezi și pe noi, cum făcut Annamis și Safira. Lacul a fost